

Anna K. co ještě?

4.3.2010 Instinkt str. 12 Rozhovor

Marcela Pecháčková

Sedla si proti mně, sundala čepici a pak šátek. Bílou kůži na holé hlavě protínal tenký tmavší proužek: opálená pěšinka v bývalých černých vlasech. Machruju (stejně jako ona), že tu situaci zvládám. Sedí mezi námi rakovina prsu. A šest chemoterapií.

Můžu vás pohladit? Tedy po té hlavě? Jasně. To já takhle ráno vystrčím hlavu z postele a náš Tonda mi ji celou olíže, než se zmátořím a jdu do sprchy. Dneska jsem si ji oholila a pálí to jako čert. Tonda je bordeaux doga. Doma má Anna K. ještě Mášu, rezatou frajerku stejné rasy. Říkám Anně, že má krásný profil, jak starodávná Egyptanka – nevím, co si myslí, jen vytáhne z kapsy jelení lůj a natírá si ústa. Vysušená kůže, popraskané rty, návaly horka... to všechno vidím, ona o tom nemluví. O své rakovině nechtěla říct nikomu na světě. Utajit ji, přežít a jet dál.

Když ale při koncertu s parukou a čepicí na hlavě padala vedrem, když se po koncertu zamykala před kamarády v šatně... „Prostě úlet! Došlo mi, že tohle rok nevydržím. Takže jsem se rozhodla - kvůli sobě, abych se zbavila těch šílených komplikací, a taky o tom řekla jiným ženám. Aby se jim to nestalo. Došlo mi, jak zvláckej přístup jsem měla ke svému tělu, ta nevědomost, ta moje blbost!“ Anna na sebe všechno řekla. V jediném rozhovoru. A jela dál. Chemoterapie, koncert, chemoterapie, koncert...

* Vy jste si nevšimla, že máte něco na prsu?

Všimla, myslela jsem, že je to zduřená žláza, ale bylo mi to přece jen divný, tak jsem zavolala své ORL lékařce. Té volám, když mě bolí v krku a potřebuju hned teď vyléčit, abych mohla zpívat... a říkám jí: ‚Heleď, mám pořád teploty, to bude asi od toho zánětu prsní žlázy.‘ A ona: ‚To ti řekl kdo?‘ ‚No, doktor mi to řekl. Mám tam takovou bouli...‘ Donutila mě, abych za ní okamžitě přijela. Za týden jsem byla na první chemoterapii. Měla jsem štěstí, dostala jsem se rovnou k primářce **Skovajsově**. K té jsme s mým Tomášem přišli, řekla, ať si sedneme... na mém křesle ležela panenka, tak ji беру do ruky a paní primářka říká: ‚To je vaše kamarádka, čeká tu na vás.‘ A pak nám řekla, co je se mnou. Rozbrečí se. ‚Tomáš mně drtil ruku, myslím, že to nesl hůř než já. Kdo by se taky radoval, že jo.‘

* Komu jste o své nemoci řekla pak?

Věděla jsem, že se to musí dozvědět táta. On je takovej srandista a dělá okolo sebe pořád dobrou náladu, tak jsem mu to dávala po kouskách. Když jsem ho viděla, říkám: ‚Jdu na vyšetření, tati, na krev...‘ Pak k nám přijel do Vraného, přivezl štrůdl, sedl si a povídá: ‚Tak co je? Co se děje? Umíráš?‘ – takhle blbnul. A já mu řekla: ‚Tati, asi ne, ale zdravá nejsem.‘ Řekla jsem mu, že se budu léčit, ať se nenervuje, že jen potřebuju, aby to věděl a pomohl mi. Aby se netrápil, naplánovala jsem mu, že mi bude dobře a zdravě vařit. A víte, co mi přivezl jako první? Segedín! To je prostě Jarmil.

* Chcete mi vyprávět o tátovi?

To docela ráda. On je věčně veselý člověk... nikdy jsem ho neviděla našťvaného, v blbý náladě. Proto za ním táhla celá Praha po těch jeho barech. Kdysi, to já nepamatuju, býval námořník. Znáám ho jenom jako barmana Jarmila, takhle ho znala celá Praha, vy ne?

* Ne, ne.

To znamená, že jste slušná žena a nechodila jste po nocích po barech.

* To bych až tak neřekla...

Ale tátovi už je přes sedmdesát, i když pořád plný síly. Nejlepší to bylo, když dělal v Redutě. Léta letoucí. Taky v Orlíku a takových palírnách, kam chodili umělci. Díky tátovi jsem se dostala do Semaforu. Já jsem do Reduty furt lezla a všichni věděli, že chci zpívat, jednou někdo povídá, ať jdu na konkurz na Kytici, a Jiří Suchý mě vzal. A tak se stalo, že jsem zpěvačka, a ne ošetřovatelka nosorožců v zoologický zahradě. Tehdy už byl dobrodružný a stále veselý Jarmil dávno rozvedený s maminkou Anny K., v té době ještě Lucianny Krecarové. Její rodiče se nejspíš potkali ve Špindlerově Mlýně, kde se Lucka narodila a dodnes je to její „citová základna“. Oba byli hospodští a s malou dcerou se nastěhovali do garsonky k Lucianně. Zajímavé ženě! Po ní Anna K. dostala křestní jméno a taky pořádnou školu. „To byla tedy dobrá babička! Máma mámy. Přísná. Uměla šest jazyků, strašně

inteligentní, vtipná a krásná dáma. Jako malá jsem z ní měla respekt, byla možná zbytečně přísná – donutila mě, abych měla samý jedničky a byla nejlepší ve třídě. Ale jakmile mě pustila ze zřetele, šlo to se mnou šupem z kopce. Maminka byla taková ta moje maminka hodná, všude mě kryla a babičce ani nemohla říct, jaký jsem měla známky, když jsme se přestěhovali do Prahy a já chodila na jazykovku do Ostrovní ulice. Byla jsem strašnej průserář. Mě zajímalo všechno na světě víc než škola.“

Anna si ani nepamatuje, kolik jí bylo let, když se rodiče rozvedli. „Asi šest nebo tak nějak. Mě to nějak nepoznámalo, protože jsem byla s tátou dost často. Myslím, že maminka tatínka opustila proto, že dost kalil a byl lehce nespolehlivý, ale já si stejně myslím, že by s ním měla šťastnější život.“

Má v hlase zvláštní tón, když zmiňuje svého otčima. Strejdu – tak říkala. I on měl za sebou jedno manželství se čtyřmi dětmi. Poslední byla dcera, stejně stará jako Lucka, a on vysoudil možnost ji vychovávat. Zuzanka. Nová sestra Lucky.

„Měla jsem novou ségru. Pokojík, palandy – dobrý to bylo! Zuzka byla ještě větší gauner než já a zažily jsme spolu všecko: první kluky, diskotéky, první všecko. Zuzka chodila do školy na Žižkov s Cikánama, tak i já jsem chodila s krasavcem Pepou. Strejda nás občas zřezal jako koně, toho jsme se bály, my jsme strašně zlobily. To můj táta na mě nikdy ani nesáh.“

Anna uzná, že otčím byl v rodinných věcech o hodně spolehlivější než „veselý Jarmil“. Pak se zarazí a říká, že se jí o „strejdovi“ možná ani nechce mluvit.

Anna je dobrý vypravěč. Slova z ní raketově padají, její štíhle protáhlá lebka je najednou samozřejmá i uprostřed pražské restaurace. Objednává si horu špaget a s ohromnou chutí je do sebe souká. Kde je nějaká rakovina!

Vetře se mezi nás se smrtí maminky. A pak ještě sestry Zuzky.

* Řekla vám maminka: Lucinko, já mám rakovinu?

Ne. Ani ona, ani nikdo jiný. Bylo mně osmnáct, nevěděla jsem nic. Někde jsem prostě vlála, furt jsem seděla v Espresso s partičkou jako Genzer, Suchánek, Tofi, Menšíková, spolužáky z konzervatoře, a máma byla v nemocnici. Nic moc se nedělo, pouštěli ji domů, akorát si pamatuju, že neměla chuť k jídlu a že říkala, jak cítí v puse kobalt, strejda ji nutil jíst, strašně chřadla, zhubla snad na třicet kilo. Do toho jsem měla maturovat, já, průserář! A mámu zajímalo jen to. Tak jsem jí zalhala, že jsem odmaturovala, a maturitu dodělala za rok.

* Věděla jste, že maminka může zemřít?

Ani na vteřinu mě nenapadlo, že by mohla zemřít. Nechápu, jak je to možný. Ona si nikdy v životě nestěžovala, fakt nikdy.

* Kdo vám řekl, že není?

Můj nevlastní otec řekl: „Maminka ti umřela.“ A já jsem se z toho deset let nemohla dostat. Furt se mi o ní zdálo, furt jsme na ni myslela, furt... Vlastně doteď. Strašně jsem ji milovala, pořád jsme se mazlily a měly se neskutečně rády.

* Přišel na pohřeb táta Jarmil?

Nevím. Asi určitě. Nevím z toho dne vůbec nic. Byla jsem tam. To je všechno. Ani mně se nechce moc uvěřit, že nikdo z rodiny Lucce neřekl, že s maminkou je zle. Teprve nedávno se Anně ozval starý přítel jejich rodiny. Napsal, že mamince tehdy doktoři doporučili okamžitou operaci, ale ona ji odložila. Pracovala celý rok jak šroub a o nemoci se dozvěděla krátce předtím, než měli celá rodina jet na dovolenou do Španělska. Jediný čas v roce, kdy nemusela dřít. Bylo jí líto o to přijít. Přítel píše, že to byla chyba. Pak už bylo pozdě. Lucka, později přejmenovaná na Annu K., si v té době užívala lásku s krásným sportovcem, pořád častěji opouštěla byt v kobyliškém paneláku, kde bydlela s rodiči a sestrou Zuzkou. Když odjížděl její kluk na prázdniny pracovat do Rakouska a Lucka za ním chtěla zajet, změnila si formálně bydliště do jiné pražské čtvrti, kde byla větší naděje získat výjezdní doložku. Chyba, které zanedlouho mohla litovat. Když zemřela maminka a Lucka se chtěla vrátit domů do Kobyliš, narazila na dveře s vyměněným zámekem... Při dědickém vypořádání přišla v podstatě o všechno.

* Nenapadlo vás soudit se?

Ne, podepsala jsem dohodu. Pro mě byla ztráta mámy taková síla, že mě nic nezajímalo... Nevlastní otec se po roce znovu oženil. A Lucka-Anna vlála životem. Občas spala i u táty Jarmila v jeho garsonce, s nevlastní sestrou Zuzkou se vlastně spoustu let vůbec nevidaly. Znovu se potkaly teprve

nedávno – před čtyřmi roky a začaly se navštěvovat. Zuzana byla řeznice, s manželem měli bourárnu, Zuzka řídila celý provoz. Za každé situace. Jednou za ní přišla LuckaAnna a říkala si: Je jak moje máma. Běhala tam v bílém plášti v průvanu, nemocná, měla horečku, kolem ní nosili chlapi kusy masa. Hnala ji domů, aby se vyležela. Marně. V té době se Anna K. dozvěděla, že má rakovinu. Smiřovala se s tím sama, ve svém domě ve Vraném, kde žije s přítelem, muzikantem Tomášem Varteckým. A jejich milovanými psy. Zazvonil telefon. A ozvalo se: „Tady Alena, maminka Zuzany...“ Místo slov zněl z mobilu strašný pláč. Matka Zuzany ze sebe jen vypravila – aniž tušila, že to říká nemocné Anně – že Zuzana umírá. Anna byla sama doma. Nic nechápala. Tou nemocnou je přece ona sama! A svoji nemoc i před Zuzkou tajila, přece jí nenapíše: Ségro, já mám rakovinu. Za pár dnů jí přišla esemeska od patnáctiletého syna Zuzany: „Lucinko, víme, jak jsi na tom, promiň. Ale maminka před pěti minutami umřela.“

Anna vypráví trochu jako stroj. Který se najednou zadrhne. „Nevím, co dalšího přijde. Mám hroznej strach o tátu. To už bych nepřežila. Musela jsem něco strašného udělat, když je tu jedna rána za druhou. Jak říká Milan Markovič: ‚No, čo už!‘

Podle mě si to každý trochu způsobuje sám, ta moje máma i ségra.“

* A vy?

No... já! Žila jsem ve stresu, strašně starostí. Sama jsem začala stavět barák, zbláznila jsem se, že to dokážu, abychom měli s Tomášem kde bydlet. Rok jsem brala prášky na nervy, trpěla panickou úzkostí, nevytvářel se mi serotonin nebo co – v mozku, řešila jsem kapelu; všechno za všechny, nikdy jsem neměla manažera...

* Kdo vás obejmě?

Tomáš. A jeho máma. Taky kamarádka. Mám při tom všem štěstí, že mám tuhle rodinu. Novou mámu. S Tomášem jsme spolu třináct let – to je hustý, co? Vadí vám, že brečím? Když začnu takhle rekapitulovat ty rodinný příběhy, tak se začnu litovat, to jsou samý srágoro...

* Ale taky jste hezká, úspěšná, máte bezvadného chlapa, hezký výhled z domečku – že jo?

Jo, krásný. Musíte přijet. Jen nevím, jestli mi ten výhled nefalíruje s tou mou rakovinou. Jestli to není za to. Taky za to, že jsem za každou cenu chtěla dítě, rvala do sebe hormony. Máme domeček a nemáme děti. Naštěstí je Tomáš trochu dítě a vždycky takový bude. A já vlastně taky.

* Napadlo vás, když jste se rozhodla, že se budete hned léčit, zkusit alternativní metody?

Vůbec. Naprosto důvěřuju lékařům a soustřeďuju se jen na to, co říkají. Paní profoto: mářka **Skovajsová** z Mamma centra na Zeleném pruhu mně hned ten první den řekla, co mi nabízí, co mě čeká, pokud přijmu jejich variantu léčby. Ale taky řekla, že když se rozhodnu léčit jinak a jinde, tak se mi do svý smrti bude i tak věnovat, že mě bude kontrolovat a tak. Byla mi sympatická, věřila jsem jí a pořád věřím, takže jsem poslechla, co mi poradila. Sešla se s onkologem, doktorem Pechou, ten mi vybral osobní lékařku Koževníkovovou. Takže mám svůj tým.

* Ale o prso nepřijdete?

Ne. Navrhli mi postup, že před operací proběhne cílená chemoterapie, která nádor zmenší na minimum. Měla jsem ho čtyřcentimetrový a teď má pět milimetrů. Oni ho sledují a když reaguje tak pěkně jako ten můj, tak je to slibné. Když se Anna po šesté chemoterapii trochu otřepala, sebrala se a odjela do Špindlerova Mlýna, kde má pořád garsonku po babičce Lucianně. Volá mi z cesty s pusou plnou hamburgeru, s telefonem na uchu, do toho prší. Trochu šílené, říkám si a vím, že za ní pojedu. Projít se s ní po místech, které zná. Druhý den jsem tam. Všude, v každé hospodě, u vleků, ji tam znají. Drápeme se sněhem do kopců, až nahoru k té škole, kde ji babička Lucianna nutila být premiantkou a kam jezdila na lyžích přes kopce. „Tady všechno znám. Jsem v bytě, kde je všechno tak, jako když jsem byla malá, za sklem skříněk moje fotky, u záchodu plakát k mý první desce Já nezapomínám, staré deníky babičky z jejich cest po světě – ona byla průvodkyně. Tohle. Jsem tu sama, z okna vidím celý Kozí hřbety, kolem sebe všechny ty knížky a nějak mě to uklidňuje. Trochu jsem pookřála, chodím po horách, za klukama u lanovek.“

* Můžete lyžovat?

To můžu, ale nejsem lyžař, kterému stačí jen tak sjet, já jsem na lyžích dost rychlá a na to teď nemám. Představte si, že noviny by napsaly: Anna K. po šesti chemoterapiích zemřela na lyžích, na následky

úrazu, při kterém si zlomila vaz!

* Proč tu není s vámi Tomáš?

Stará se v Praze o pejsky a možná to nějak zařídí a na víkend přijede.

* Změnil se vám vztah s Tomášem po tom, co se stalo? Ani ne. Nic se nezměnilo, pořád se o mě stará, jako se o mě staral vždycky. A já o něj. Do toho dělal desku, na kterou se těšil tři roky, připravoval turné se svou kapelou, začal zpívat, což dosud nedělal – a chodil domů utahaně a říkal, jak jsem dobrá, že dám dvouhodinový koncert, když on má dost za čtyřicet minut jejich repertoáru.

* Nejste manželé?

Teď jsem mu říkala, že bychom se měli vzít, kdyby se něco stalo, aby měl svůj jistý.

* Jak to máte v duši – vypadáte tak odhodlaně, myslíte někdy i na nejhůřší?

Snažím se myslet jen na to, že to dobře dopadne. Ale černý myšlenky má podle mě i zdravý člověk, když si řekne, co kdyby, co by bylo s Tomášem, s tátou, s domem, se psama... Mně se teď čas a budoucnost smrskly. Myslím jen v časových kouscích: teď mám po chemoterapii, bude mi možná trochu jinak než jindy a přejde to. Pak: Teď bude sono, podle kterého se dozvím, jestli jdu na operaci hned, anebo bude sedmá chemoterapie? A dál nepřemýšlím. To až potom. Malé cíle.

* A strach z operace? To je přece taky dost normální strach.

Všichni říkají, že se to dá zvládnout, tak proč ne já? Pak by mělo být ozařování, dva roky intenzivního sledování, a když se nic nestane, tak můžu oslavovat. Jediný můj strašák je, že tohle všechno podstoupím a stejně to bude k ničemu. Takže – nechci použít slovo modlit se, ale vlastně to tak je: modlím se, aby to léčení k něčemu bylo. i

Anna K. › 4. 1. 1966 ve Špindlerově Mlýně zpěvačka, vlastním jménem Lucianna Krečarová N poprvé veřejně vystoupila v osmi letech v roli pacholete ve hře Kytice divadla Semafor Jiřího Suchého N vystudovala zpěv a herectví na pražské konzervatoři N v Semaforu pak vystupovala i v dalších hrách (Sladký život blázna Vincka, Třešňová alej, Na pořící dítě křičí...) N vydala několik desek: Já nezapomínám, Amulet, Nebe, Noc na zemi a Večernice N pětikrát získala Anděla – v kategoriích Nejlepší zpěvačka, Nejlepší píseň a naposledy v roce 2007 v kategorii Nejlepší album za LP Večernice N na poslední desce se autorsky podílel i muzikant Tomáš Vartecký, se kterým Anna K. žije N momentálně zvolnila své pracovní nasazení, kvůli nemoci, ale pracovat nepřestala

Mezi čtyřma očima

Zavolala jednou vpoledvečer. Představila se jako Lucka Krečarová a já rozuměla Lucka Krejčarová. Moje neteř se tak jmenuje. A tak rovnou hulákám: „Nazdár, Luci!“ Tenhle prvotní omyl, o kterém Anna K. možná ani neví, tak urychlil obvyklé oťukávací řeči a začaly jsme se bavit rovnou jak kámošky ze sedmé bé. Anna K. byla ovšem v tu chvíli hodně našťavaná. Ten den si pustil hubu na špacír bulvár a vycucal si z prstu, že jí „momentálně docházejí síly...“ Přesný opak byl pravdou. Měla zsebou pět chemoterapií a skvěle zvládnutý koncert, který jí síly naopak dodal. Chtěla něco udělat, nějak se bránit, někomu nakopat zadek. Vztek jí přešel už během našeho hovoru – říkala jsem si. A začaly jsme se scházet. Nakonec i na sjezdovce ve Špindlerově Mlýně, kde ona je jako doma a kde paradoxně měla ona starost o to, abych sebou nesešla v těch městských botách, místo abych já měla starost o ni. Běhala po kopcích, snědla porci kachny se zelím a knedlíkem v hospodě kamaráda Zdeňka u autobusového nádraží... Ano – Anna K. ztratila vlasy. Nevšimla jsem si, že sílu. Nebo dobrou náladu.